

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 24 d'agost de 2022

Catequesi sobre la vellesa. 18. Els dolors de part de la creació. La història de la criatura com a misteri de gestació

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Fa uns dies vam celebrar l'Assumpció al cel de la Mare de Jesús. Aquest misteri il·lumina el compliment de la gràcia que va configurar el destí de Maria, i també il·lumina el nostre destí, que és el cel. Amb aquesta imatge de la Mare de Déu assumpta al cel, voldria concloure el cicle de catequesis sobre la vellesa. A Occident la contemplem enlairada cap amunt embolcallada en una llum gloriosa; a l'Orient se la representa ajaguda, dorment, envoltada dels Apòstols en pregària, mentre el Senyor ressuscitat la sosté a les seves mans com una nena.

La teologia sempre ha reflexionat sobre la relació d'aquesta singular "assumpció" amb la mort, que el dogma no defineix. Em sembla que seria encara més important explicitar la relació d'aquest misteri amb la resurrecció del Fill, que obre el camí a la generació de la vida per a tots nosaltres. En l'acte diví del retrobament de Maria amb Crist ressuscitat, no sols se supera la corrupció corporal normal de la mort humana, no sols això, s'anticipa l'assumpció corporal de la vida de Déu. De fet, el destí de la resurrecció que ens ocupa és anticipat: perquè, segons la fe cristiana, el Ressuscitat és el primogènit de molts germans i germanes. El Senyor ressuscitat és qui va ser primer, qui va ressuscitar primer, després anirem nosaltres: aquest és el nostre destí: ressuscitar.

Podríem dir —seguint les paraules de Jesús a Nicodem— que és una mica com un segon naixement (cf. Jn 3,3-8). Si el primer va ser un naixement a la terra, aquest segon és el naixement al cel. No és casualitat que l'apòstol Pau, en el text que hem llegit al començament, parli dels dolors de part (cf. Rm 8,22). Així com, quan sortim del ventre de la nostra mare, continuem sent nosaltres, el mateix ésser humà era dins el ventre, així, després de la mort, naixem al cel, a l'espai de Déu, i continuem sent nosaltres, els qui hem caminat per aquesta terra. De la mateixa manera que li va passar a Jesús: el Ressuscitat continua sent Jesús: no perd la seva humanitat, la seva experiència viscuda, ni tan sols la seva corporeïtat, no, perquè sense ella ja no seria Ell, no seria Jesús: és a dir, amb la seva humanitat, amb la seva experiència viscuda.

L'experiència dels deixebles, als quals se'ls apareix durant quaranta dies després de la seva resurrecció, ens ho diu. El Senyor els mostra les ferides que van segellar el seu sacrifici; però ja no són la lletgesa del descoratjament dolorosament sofert, ara són la prova indeleble del seu amor fidel fins al final. Jesús ressuscitat amb el seu cos viu en la intimitat trinitària de Déu! I en ella no perd la seva memòria, no abandona la seva història, no dissol les relacions amb les quals va viure a la terra. Va prometre als seus amics: «I quan hauré anat a preparar-vos-la [l'estada], tornaré i us prendré amb mi, perquè també vosaltres estigueu allà on jo estic» (Jn 14,3). Ell va anar a preparar estada per a tots nosaltres i quan la tingui preparada tornarà. No sols tornarà al final per tots, sinó que tornarà cada vegada per cada un de nosaltres. Vindrà a buscar-nos per a portar-nos a Ell.

En aquest sentit, la mort és una mica un esglaó cap a l'encontre amb Jesús que m'està esperant per a portar-me a Ell.

El Ressuscitat viu en el món de Déu, on hi ha un lloc per a tots, on s'està formant una nova terra i s'està construint la ciutat celestial, l'estatge definitiu de l'home. No podem imaginar aquesta transfiguració de la nostra corporeïtat mortal, però estem segurs que mantindrà els nostres rostres recognoscibles i ens permetrà continuar sent humans al cel de Déu. Ens permetrà participar, amb emoció sublim, en la infinita i joiosa exuberància de l'acte creador de Déu, les aventures del qual viurem en primera persona.

Quan Jesús parla del Regne de Déu, el descriu com un banquet de noces, com una festa amb amics, com el treball que fa que la casa estigui perfecta: és la sorpresa que fa que la collita sigui més rica que la sembra. Prendre seriosament les paraules evangèliques sobre el Regne permet que la nostra sensibilitat gaudeixi de l'amor actiu i creador de Déu i ens posa en sintonia amb el destí inèdit de la vida que sembrem. En la nostra vellesa, estimats amics, i m'adreço als "vells" i a les "velletes", en la nostra vellesa s'aguditza la importància de molts "detalls" dels quals es compon la vida: una carícia, un somriure, un gest, un treball apreciat, una sorpresa inesperada, una alegria hospitalària, un vincle fidel. L'essencial de la vida, allò que més apreciem en acostar-nos al comiat, se'ns fa definitivament clar. Doncs bé, aquesta saviesa de la vellesa és el lloc de la nostra gestació, que il·lumina la vida dels infants, dels joves, dels adults i de tota la comunitat. Els "vells" hem de ser això per als altres: llum per als altres. Tota la nostra vida és com una llavor que haurà de ser enterrada per tal que neixi la seva flor i el seu fruit. Naixerà, juntament amb tota la resta del món. No sense dolors de part, no sense dolor, però naixerà (cf. Jn 16,21-23). I la vida del cos ressuscitat serà cent i mil vegades més vida que la que hem provat en aquesta terra (cf. Mc 10,28-30).

El Senyor Ressuscitat, no per casualitat, mentre espera els Apòstols vora el llac, cou una mica de peix (cf. Jn 21,9) i després els l'ofereix. Aquest gest d'amor solidari ens permet entreveure el que ens espera en creuar a l'altra riba. Sí, estimats germans i germanes, sobretot vosaltres, els ancians, el millor de la vida encara ho hem de veure; «Però som vells, què més hem de veure?» El millor, perquè el millor de la vida encara ha d'arribar. Esperem aquesta plenitud de vida que ens espera a tots, quan el Senyor ens cridi. Que la Mare del Senyor i la nostra Mare, que ens ha precedit al cel, ens retorni l'estremiment de l'espera, perquè no és una espera anestesiada, no és una espera avorrida, no, és una espera amb estremiment: «Quan vindrà el meu Senyor? Quan podré anar allí?» Una mica de por, perquè aquest passatge no sé què vol dir i passar per aquella porta fa una mica de por, però sempre hi ha la mà del Senyor que et fa avançar i un cop travessada la porta hi ha festa. Anem amb compte, estimats "vells" i estimades "velletes", anem amb compte, Ell ens espera, només un pas i després la festa.